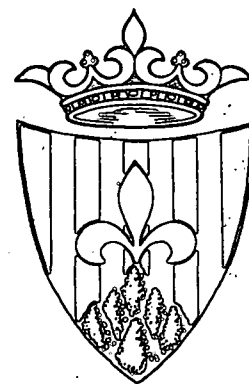

La pàtria!
Una punta de terra
cara a Roma i a Grècia
coberta de mans rodones
que canten i callen
els dies de festa i els dies de feina;
que plora i treballa,
pareix planes d'or
i vetlla telers de llana.
Gràcies, Déu meu,
per haver-nos donat la pàtria:
vida,
estil,
llum
i parla.

Déu va fer la pàtria (fragment)
GUILLEM VILADOT (1922)

Preparem
la Festa Major i
l'Onze de Setembre

SIO - Butlletí Informatiu Municipal

Director: Alcalde, Ricard Vicens
Subdirector: Jaume Cuñat Mata

Redactors: Josep Bertran, Jaume Bonet,
Pasqual Castellà, Josep M.ª Lluch, Pere Mora,
Joan Novell, Joan Puig i Ignasi Ribera.

Col·laboradors: Miquel Aguilà, Jaume Cots,
Ramon Creus, Guillem Viladot i Deudat Pont

Edita: Ajuntament d'Agramunt (Lleida)
Impremta G. Vicens - Guimerà, 15
Agramunt

Redacció i Administració
Carrer la Plaça, 1 Apartat Correus 10
Agramunt (Lleida)

Subscripció anual: Espanya 200 ptes.
Estranger 250 ptes.
Número solt 20 ptes.
Dipòsit Legal: L. 138-1964

Publicitat contractada anual:

Una pàgina	3000 ptes. al mes
1/2 »	1500 »
1/4 »	750 »
1/8 »	400 »

Anuncis solts, 50 % d'augment

Per a subscripcions i anuncis poden
dirigir-se a la Llibreria
Gaspar Vicens - Tel. 39 09 79
o bé a Pere Mora - Tel. 39 03 81
Jaume Cots - Tel. 39 01 32

METGES:

El servei «Metge de Guàrdia» de la Comarca,
per als dies festius i caps de setmana, està
constituït a càrrec dels següents doctors:

Dr. JOSEP PERULLES MORENO

Telèfon 530776 — Les Pallargues

Dr. LLUIS SABALA ABELLÓ

Telèfon 390222 — Preixens

Dr. JOAQUIM FELIP BRUFAU

Telèfon 390154 — Agramunt

Dr. MIQUEL SUAREZ OTERO

Telèfon 390635 — Agramunt

BOMBERS: Ajuntament - Tel. 39 06 32

CREU ROJA:

CREU ROJA I SERVEI D'AMBULANCIA

Telèfon 390013 - Guàrdia Civil Agramunt

FARMÀCIES:

Sr. ANGEL MAS GRAU

Telèfon 390133 — Agramunt

Sr. GUILLEM VILADOT PUIG

Telèfon 390087 — Agramunt

Als domicilis dels metges i a les farmàcies, hi
ha un cartell indicant, cada festa, el metge de
torn.

Capella del riu Sió

Escriu aquestes ratlles principalment per a vosaltres els subscriptors de «SIO», fills d'Agramunt, que residiu lluny de la Vila a la que molt estimeu. Possiblement us hagi arribat informació parcial referent a la Capella del Riu Sió. Perquè en tingueu ample coneixement van aquestes ratlles.

PASSAT.—Els grans recordareu la silueta de la Capella, construïda el 1678, en els marges del riu Sió; en el lloc on, segons tradició, uns pastorets trobaren la Imatge de la Mare de Déu del Socós. Un lloc fins no fa massa anys ben solitari i secaner. Però on s'hi bolcava la devoció mariana dels agramuntins. Allí es celebraven Aplecs, allí es feien celebrar moltes Misses, allí les parets cobertes d'ex-vots parlaven dels favors obtinguts de la Mare. La guerra civil no la va perdonar. I acabada aquella anava ensenyant les greus ferides ocasionades per les bombes o per la barbàrie.

PRESENT.—Passada la guerra els esforços econòmics dels creients d'Agramunt es bolcaren en restaurar, en el que d'ells depenia, el seu Temple Parroquial, Joia romànica coneguda arreu del món. L'esforç ha suposat milions de pessetes. Actualment presenta un aspecte digne. Per això en complir-se aquest any 1978 el tercer centenari de la construcció de la Capella del Sió, va pensar-se que possiblement seria la millor ocasió per emprendre els treballs de restauració. En una reunió pública que es tingué així s'acordà. I passada la Festa Major de l'any passat es començaren les obres. I fou una autèntica descoberta. El revocat exterior amagava la pedra en molt bon estat i s'acordà deixar-la al descobert. El revocat interior tapava una preciosa cúpula de totxo de cantell, que també s'ha deixat descobert junt amb la pedra de les parets. No poguem conservar el porxo de davant la Capella (recordeu que fou construït cent anys després de la mateixa) ja que la urbanització del carrer feia que s'endinsés fins a la meitat del mateix. En lloc d'aquell s'ha construït un voladís de fusta damunt la porta que resulta una obra d'art. Una artística reixa de ferro tanca el recinte. Cal afegir que els propietaris del terreny que rodeja la Capella n'han cedit un bon bocí que l'Ajuntament ha ajardinat ben artísticament.

FUTUR.—Quedeu convidats a la festa d'inauguració. Serà, si Déu vol, el dia 9 del vinent setembre, dissabte. A les 11 el Sr. Bisbe presidirà l'Eucaristia en el nostre Temple Parroquial. Seguidament, en Processó, portarem la Imatge, còpia exacta de la del Temple (donació d'una família de la Vila) a la Capella, on serà beneïda i col·locada en el lloc d'honor. Ofrena floral, ballets i sardanes seran el coronament de l'acte.

AGRAMUNT haurà recobrat un bocí del seu passat. I, esperem, que ajudarà a mantenir i augmentar la devoció mariana.

L'esforç econòmic que tot això ha suposat ha estat important. Algun dia en donarem compte. Però els agramuntins han demostrat que estimaven la Capella i han ajudat molt. I amb els donatius que, no dubtem, vindran encara, acabarem d'eixugar el deute que tenim.

Vindreu a la nostra, i vostra, FESTA MAJOR? Us hi esperem.

FRANCESC SABATE, Sacerdot

Per un Agramunt millor

La nostra Vila és ben cert que té fama de tenir la gent treballadora, però quan es tracte de rascar-se la butxaca o treballar per l'amor a l'art, aleshores, botifarra, els quatre de sempre i parem de contar; mentrestant el bonic és la crítica des de les taules dels cafès.

Avui podem parlar de la nostra Festa Major d'enguany. Molts es pregunten: Com serà? Hi haurà alguna modificació? Tindrà un sentit més popular?

No fa pas gaire temps, l'Ajuntament convocà a una reunió les diverses Entitats i Partits Polítics locals a fi que el desenvolupament de la mateixa canviés de caire buscant noves solucions a l'hora de programar la nostra Festa Major. Els primers contactes semblaven que les idees per aconseguir una Festa Major més popular anaven pel bon camí.

La cosa marxava bé, per començar es nomenaren comissions treballant cadascú en la seva missió, però de cop i volta hi hagué paralització total i no se'n parlà més.

Causes?, nosaltres som així: comencem una cosa amb gran il·lusió i empenya i, a la primera dificultat ja no sabem per on seguir. Una causa important, podria ser aquesta: «**Tenim gent que valen i lluiten per aconseguir coses, però a vegades quan és el moment de la veritat es troben sols i les castanyes les rep el més ruc.**»

Si no podem lluitar amb equip serà difícil aconseguir els nostres propòsits i és que n'hi ha molts que enceten la qüestió i el treball queda per als altres.

Així, doncs, si no hi ha novetats de darrera hora, la nostra Festa Major serà la que tots sabem des de fa molts anys, o sia la monotonia de sempre. Esperem que en venidores ocasions podrem veure noves iniciatives que donaran a la nostra Festa Major un caire més popular.

JAUME CUÑAT I MATA

AGENDA

JULIOL

Dia 17 — ONADA DE CALOR

Ès la que ha fet aquests últims dies i que hem acusat més encara degut que, últimament, les temperatures han estat més fresques del normal — i temien, alguns, que ja no arribaria l'estiu! — el termòmetre ha arribat a marcar quasi els 45 graus. Això ha portat que a l'interior de les granges, amb temperatures de 50 a 55 graus hagin mort bestiar perquè i aviram, asfixiat per la calor.

Dia 18 — FESTA DEL 18 DE JULIOL

Precisament s'ha de ressenyar aquesta data, ja que després de 39 anys de fer aquesta festa, enguany ha estat un dia feiner com qualsevol altre degut al canvi polític que estem vivint.

Dia 29 — BARRIS

Com ja ens tenen acostumats, aquest dissabte els han celebrat els veïns del carrer Sió, amb diferents actes per als infants, ballada de sardanes i sessió de ball a la nit, tots ells molt concorreguts i animats.

AGOST

Dia 3 — ASSEMBLEA

Convocada pel Club de Futbol Agramunt, ha tingut lloc aquest capvespre a la sala B del cinema Avenida, per a tots els seus socis i seguint-se l'ordre del dia.

Dia 3 — COLÒNIES

Avui han marxat a colònies, un grup de nens i nenes, a Sant Martí de Segsaloles. El dia 30 de Juliol, també van marxar altres grups a campaments

Dia 7 — «CAMPANES ALTES»

Aquest toc de campanes l'hem sentit, de nou, aquest migdia amb motiu de la mort del sant pare Pau VI, ocorreguda ahir sobtadament a les 21,40.

Dia 8 — CAÇADORS - PAGESOS

La Societat de Caçadors d'Agramunt i Comarca ha acabat l'arrendament del Vedat d'Agramunt que tenia amb la Cambrà Agrària local, i es tenen converses per arribar a una nova entesa, cosa que no deu ser massa fàcil, ja que ens arriben notícies que hi ha hagut d'intervenir l'Ajuntament com a «home bo».

Dia 16 — DESPLAÇAMENTS

Els han fet gent de la Vila, a dos pobles veïns nostres, per veure unes ben diferents modalitats esportives:

El passat diumenge dia 13, especialment el jovent, es desplaçà a Montgai per presenciar unes proves de moto-cross, puntuables per al títol mundial de 125 c. c.

Ahir també dia de festa, el C. F. Barceña jugà un partit amistós de futbol amb la U. S. Lleida a Tornabous, per col·laborar a la campanya Pro-Monument al president Lluís Companys, que es vol bastir al Tarrós, el seu poble nadiu.

Xocolata

Jolonch

AGRAMUNT

LA COMARCA

«La comarca és una realitat viva i ben arrelada a Catalunya. Els trets naturals i humans que la conformen serveixen com a senyal d'identificació: la gent té consciència que són empordanesos o aranesos, de la Segarra o bé del Priorat, i els plau.»

(GASPAR FELIU a Serra d'Or, juliol de 1978)

Sovint hem assistit a la polèmica de si Agramunt pertany a l'Urgell o bé a la Ribera del Sió; fins i tot, alguns l'han arribat a incloure a la Segarra o a la Noguera; altres diuen que Agramunt és de la comarca de l'Urgell i de la subcomarca del Sió. Què passa amb la distribució comarcal?

Vegem la història. Perquè el terme i l'aplicació de «provincia» ens ha vingut sempre ample, quan disposàrem de Generalitat ens vam proposar resoldre per sempre la divisió territorial de Catalunya; així, per l'octubre de 1931 quedà constituïda la «Ponència per a l'estudi de l'estructuració comarcal de Catalunya», que depenia de la Conselleria de Cultura de la Generalitat i que portava com a missió «establir una divisió ajustada a les necessitats de l'hora i apropiada al govern i a l'administració del país». La Generalitat, acte seguit, va enviar a tots els ajuntaments de Catalunya una enquesta en la qual se'ls preguntava de quina comarca eren i on anaven a mercat. A partir dels resultats —que, per cert, eren bastant complicats— es va arribar al projecte definitiu de distribució comarcal que fou signat el 12 d'octubre de 1932 pel Conseller de Governació Tarradellas, però mai no va poder ser posat a la consideració del Parlament de Catalunya ni sotmés a informació pública, tal i com era preceptiu. Començada la guerra, la Divisió Territorial va ser declarada oficial a efectes d'algunes conselleries. Avui dia, la Divisió per comarques i vegueries de la Generalitat ha estat acceptada com una herència del passat.

En el moment que es va fer la divisió territorial moltes de les comarques naturals no van poder ser respectades en la seva totalitat. El concepte de la comarca natural, que seria el conjunt de pobles que depenen d'un centre amb capacitat de serveis, fou sacrificat davant un nou concepte que consistia en una demarcació geogràfica, no del tot definida i que estaria en vistes d'una funció administrativa. L'únic problema és que a aquest darrer la Generalitat l'anomenà «comarca». Per tant, existeix un terme idèntic per a dos conceptes: el que en podríem dir «comarca natural» i el de «comarca administrativa».

Agramunt, geogràficament, econòmic i humana, és el centre de la «comarca natural» de la Ribera del Sió. Ara bé, en la Divisió Territorial de la Generalitat del 1932, l'entitat natural de la Ribera del Sió no fou respectada i, d'aquesta manera, els diferents pobles que la conformen passaren a formar part de tres «comarques administratives» diferents: l'Urgell (que és el cas d'Agramunt), la Noguera i la Segarra.

El cas de la Ribera del Sió no és l'únic. Gairebé la meitat de les «comarques administratives» no corresponen a la «comarca natural» el nom de la qual porten. Això potser vol dir que la Generalitat potser hauria d'afrontar de nou el problema de la divisió territorial de Catalunya.

JOAN PUIG

El 16 de Setembre a

LLEIDA

s' inaugura la

**FIRA AGRÍCOLA I NACIONAL FRUITERA
DE SANT MIQUEL**

Coneguda arreu com "La Gran Fira Agrària de Catalunya", llotja de contractació i presentació de la més qualificada i moderna maquinària agrícola. Les Jornades Tècniques i el Pavelló Nacional Fruiter, són el centre de reunió dels tècnics, especialistes i pagesos de tot Catalunya, i on es defineixen les línies d'actuació al camp català.

ROMANDRÀ OBERTA FINS EL DIA 24

LA FIRA DE SANT MIQUEL de LLEIDA, serà també aquest any, seu provisional del Saló Nacional de la Indústria i Comerç del Porcí.

INCOPORC-1

ELS AUSTRIES DINS CATALUNYA (II)

Felip IV

Quan va ocupar el tron d'Espanya Felip IV, va dipositar la seva confiança i la responsabilitat política del país sobre les espatlles del comte-duc d'Olivares. A Europa la monarquia dels Habsburg havia de conservar el prestigi i l'extensió dels seus territoris. Per aquest motiu va intervenir en les guerres que havien d'evitar la creació d'uns països independents, deslliats de la influència de la Casa d'Àustria. La situació a la Península anava lligada a la de fora. Es necessitaven molts diners, per a mantenir els exèrcits espanyols i accontentar els prínceps i fer aliances. Aquests diners havien de sortir d'Amèrica i de les finances espanyoles; calia, doncs, organitzar un centralisme que controlés totes les aportacions dels països espanyols.

L'any 1624 el comte-duc escrivia a Felip IV insistint en la conveniència de sotmetre el Principat a les mateixes lleis i costums que reglen a Castella, primer de manera pacífica, però si això no era possible, s'havia de fer per la força. El mes de març de 1626 es van obrir Corts a Barcelona. Olivares venia amb la pretensió d'aconseguir un exèrcit format en el Principat i els diputats catalans volien que els tragués l'impost del «quint», que estava en vigor a Castella, i el pagament del qual els d'aquí havien anat endarrerint. Dos punts de vista completament oposats. Les Corts anaven molt a poc a poc, ja que el sistema era bastant lent i aquesta vegada felen tot el possible per allargar-lo encara més. Com que entre ells hi havia diferències d'opinió, semblava que les Corts no s'acabarien mai més.

El rei i Olivares estaven molt impacients i a primers de maig van abandonar la ciutat. Entre els catalans i la monarquia s'havia obert un abisme que ja era impossible de salvar. Una gran guerra commovia Europa: la guerra anomenada de Trenta Anys. Les cases d'Àustria i de França eren, en la lluita, els capdavanters rivals. A causa d'aquesta guerra hi hagué, durant catorze anys, un exèrcit reial a Catalunya, amb els corresponents allotjaments i amb els corresponents abusos dels soldats. Havent caigut la plaça fronterera de Salses en poder dels francesos, els catalans van dreçar en armes un exèrcit de vint-i-cinc mil a trenta mil homes, i Salses fou reconquerida.

La victòria de Salses i la retirada de l'exèrcit francès permetia la retirada de l'exèrcit espanyol, i els poders catalans van demanar que Catalunya fos alliberada d'aquesta càrrega que suportava fela tants anys. També a Madrid van sonar veus assenyades aconsellant el trasllat de l'exèrcit. Però Olivares, lluny de seguir aquests consells, va deixar-lo a Catalunya, amb els consegüents abusos de la soldadesca, que, sense correctiu de cap mena, s'hi lliurà desenfrenadament. Robatoris, homicidis, violacions, etc., marcaven el pas de les tropes reials per les viles i els camps de Catalunya. La resposta hi fou l'alçament, que, havent començat a la Selva i l'Empordà, es va anar estenent per tot el país. Més de tres mil camperols van entrar a Barcelona, forçaren la presó i donaren llibertat a Francesc de Tamarit i altres autoritats catalanes empresonades pel virrei. Les tropes de Felip IV prenen terribles venjances a Calonge, Palafruguell, Roses, Perpinyà, Palautordera i Santa Coloma de Farnés. A Barcelona, el dia de Corpus (7 juny 1640), els segadors entrats a la ciutat van promoure una revolta, en el curs de la qual

foren assaltades les Drassanes i va morir el comte de Santa Coloma, virrei de Catalunya. Aquesta jornada és coneguda amb el nom de Corpus de Sang.

La Guerra dels Segadors

Sabent que al Baix Aragó es preparava un gran exèrcit contra Catalunya, Pau Claris, president de la Generalitat, va entrar en relacions amb França. L'exèrcit va penetrar pel sud de Catalunya, i, vencent la resistència que els catalans li oposaven, va arribar davant Barcelona. La ciutat va salvar llavors Catalunya, vencent l'exèrcit a la batalla de Monjuïc (26 gener 1641).

L'ideal de Pau Claris era de crear una república catalana, i de fet fou instaurada. Però, per tal d'aconseguir un ajut veritable dels francesos, fou proclamat comte de Barcelona el rei de França Lluís XIII, i mort ell, el seu fill Lluís XIV. La gran lluita continua durant dotze anys. Havent estat allunyat del poder el comte d'Olivares, i mostrant-se Felip IV decidit a respectar des d'aleshores les llibertats de Catalunya, la resistència va minvar. Assentjada Barcelona per Joan d'Àustria, es va pactar una capitulació on s'acordava que res no fóra canviat en els privilegis i constitucions de Catalunya (1652).

Resultats de la guerra

La guerra va assegurar a Catalunya les seves institucions durant més de mig segle. En canvi, li dugué una fonda pertorbació, i va veure's coronada amb la separació d'un tros del seu territori (el Rosselló i part de la Cerdanya), que en virtut del tractat dels Pirineus (1659), va restar unit a França.

Quant a Espanya, la guerra no va fer sinó enfondir la seva ruïna. En el regnat de Carles II, fill de Felip IV i últim rei de la casa d'Àustria, les potències europees arriben a tractar del repartiment del seu Imperi. Les guerres desastroses continuen: guerres amb França que prenen sovint Catalunya per camp de batalla. Bona part del nostre país, amb la capital, cauen en poder dels francesos. Lluís XIV torna a ésser sobirà de Catalunya. La pau de Ryswick restitueix els territoris al rei d'Espanya. Enmig de tantes adversitats, podem observar a Catalunya el començament d'un esforç per a la reconstitució econòmica i ànsies d'intervenció en la política general espanyola, que es manifestaran plenament en la guerra de Successió a la Corona d'Espanya.

Incorporats el Rosselló i part de la Cerdanya a França, Lluís XIV, faltant a les garanties que donava el mateix tractat dels Pirineus, es donà pressa a abolir les institucions pròpies d'aquells territoris i a iniciar una dura política d'assimilació. La resistència dels rossellonesos va donar lloc a persecucions i revoltes i a una ocupació militar de mig segle.

RAMONA SOLE I TORRES (16 anys)

Cooperativa Agropecuària de Guissona

Tels. 20, 40 i 77
G U I S S O N A

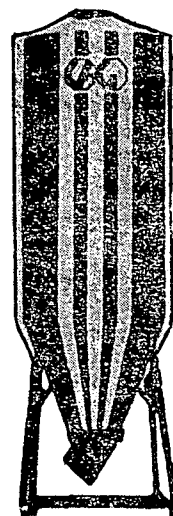
Pinsos Compostos

Escorxador general
Frigorífic

Medicaments i
Assistència Tècnica

Material per a la
Ramaderia

Secció Agrària

Per a un bon servei

Funerària (Casa Romà)

Rapidesa... Economia...

*Servei Oficial
únic de
EL OCASO, S.A.*

Mercè, 19
Tel. 390309
AGRAMUNT

Llenya i Carbó

F. Santamaria i Fills

Santa Esperança
Telèfon 390387

Garatge Vidal

Plaça del Pou, 9 - Telèfon 390863 - AGRAMUNT

Entrega immediata del seu

«Ford Fiesta»

Facilitats de pagament

Acceptem el seu cotxe usat
Informi's sense compromís
a **Garatge Vidal**

LA COLLITA - PROBETA

per GUILLEM VILADOT

Ara, en un sant-i-amén, el pagès passa del tros al sac. El blat passa de ser espiga i ram a ser fruit i compte-corrent. Sense solució de continuïtat, en un obrir i tancar els ulls. Hi ha una desproporció palesa entre el temps que la cullita és al defora esperant la humitat, el vent, el sol i la calor, i el temps que es tarda en posar-la al sac. S'ha mecanitzat la recol·lecció i s'ha dominat la servitud del segar i del batre. Però encara s'és esclau d'un procés que s'ha de produir a través de totes les dependències de l'atzar i de la necessitat: tot el procés biològic que «naturalment» sollicita el gra per a convertir-se en espiga. En aquest sentit som súbdits primigènits de la Naturalesa. La Naturalesa no és res, i ho és tot. Només quan a la Naturalesa hi entra el protagonisme de l'home, aleshores la Naturalesa és quelcom important. Perquè en aquest moment —potser ja ho he dit alguna vegada més— la Naturalesa té consciència d'ella mateixa, sap allò que és i pot modificar-se per damunt dels atzars i de les necessitats cegues. Quan el pagès deixarà de ser el súbdit d'una biologia que es realitza de la mateixa manera que quan es sembrà un gra de blat per primera vegada?

(A l'estranger —a l'Estat Espanyol hi ha la dita, inventada pel senyor Unamuno, que proclama: «que inventen ellos»— la ciència és a l'ordre del dia. De fet inventen «ells», des de sempre. A l'Estat Espanyol pintem, cantem o fem guerres civils, i malbaratem les tradicions per plagis. Per això importem modes, begudes, música, avions i coets teledirigits. Dic a l'Estat Espanyol. A Catalunya les coses van diferents: hem inventat el submarí, i l'autogir, i sistemes de teixits i... Moltes coses. Els catalans tenim una lucidesa per a investigar que ens permet de ser molt lliures, molt autònoms, molt europeus. Però com que anem a remolc de la farragosa administració central, les nostres aptituds queden esmussades. I el nostre país que podria ser com l'agulla d'un campanar, cada dia es torna més plaça de xerrameca. Per què xerrem tant i tan malament? Ni es parla bé el castellà ni es parla bé el català. Però qui més qui menys mormola sons que, ni ells mateixos, saben ben bé si tenen o no sentit. I mentre no se sàpiga el que es diu no se sabrà mai el que es fa. Perquè el verb —quants cops ho hem dit— és la font de tot. Qui no sap parlar no sap viure.)

No hi ha cap raó que determini que el pagès hagi de ser esclau d'un procés biològic tan arcaic com el mateix gra de blat. Si al pagès se li ha ofert l'alliberament d'una màquina que ha reduït el segar i el batre en una feina concentrada en un temps mínim, el pagès ha de tenir al seu abast uns sistemes de cultius que, per manipulació d'uns medis —terrenys artificials— i unes temperatures, i unes humitats, i uns espais idonis pugui fer granar el blat en un temps mínim. Modernament es dominen tant les coses que dominar «l'imperi» del blat tampoc demana esforços tan utòpics. En certa manera, allò que s'ha aconseguit en una gallina —fer-la créixer acceleradament—, ha de ser possible en el blat. A l'home modern dominador d'espais, del temps i del seu misteri, tampoc li ha de venir tant de nou que se li demani que inventi el domini del gra de blat i un procés que dura sis mesos es realitzi en un. El pagès té dret a fer les collites que vulgui a l'any. I els savis tenen obligació d'inventar els instruments per a servir aquest dret. Mentre les coses no vagin per aquest caient, el pagès servirà encara una bona part de la seva condició de súbdit de la intempèrie: no serà del tot lliure. Perquè no hi ha res que esclavitzi més que la naturalesa.

(A l'estranger, seguint la seva vocació de persones lliures, ara han inventat el nen-probeta. Aquest fet passarà a la història de la biologia humana com el començament d'una era dins de la qual els minyons podran ser concebuts sense necessitat de coneixement carnal o, dit d'una altra manera, sense intervenció de l'amor. L'amor, el sexe, ara com ara eren necessaris per a engendrar una nova vida. A partir d'ara s'ha demostrat que és possible que una nova vida es pot aconseguir sense amor i sense sexe. S'ha dominat la Naturalesa, s'ha menat per viarany de llibertat. Quan ho vulgui, una dona, jove o vella, podrà tenir un fill sense participació ni d'home ni del seu propi cos. I a un home, jove o vell, li serà possible assolir el mateix propòsit sense conèixer dona. Banc de cèl·lules de mascle i de femella faran.—fan— realitat la voluntat de llibertat personal. I entre cèl·lula i cèl·lula només serà necessari un element estrany i tercer: un medi de cultiu artificial: un tub d'assaig, una matriu de laboratori. A partir d'aquest moment les relacions humanes donaran un tomb copernicanià. I la moral serà una altra. La moral no té res que veure amb la Naturalesa. I un gra de blat té una moral molt més senzilla.)

Construcció Polèmica

Es veu que la nostra Vila no podia ser una excepció i com a tantes altres poblacions catalanes, un fet urbanístic és motiu de polèmica entre nosaltres.

El fet conflictiu no és altre que l'edifici que s'està construint en el pati on hi havia el cobert del Mas Vell situat a l'encreuament de les carreteres de Tàrrega i Balaguer. En enderrocar-se el cobert que tocava a les dites carreteres i començar-se seguidament a bastir un nou edifici es començaren a sentir per la població algunes opinions en contra de l'emplaçament que se li donava ja que aquest faria impossible l'enllaç directe de les carreteres de Balaguer i Cervèra.

El dia 11 de juliol es feia arribar a l'Ajuntament un escrit firmat per una vintena de persones i del que en treurem els paràgrafs següents: «Els sotassignants... desitjarien que de part de l'Excm. Ajuntament o dels Interessats en particular, es procedeixi a informar públicament els veïns de la població en general, de la importància, traçat d'obres i plànols de les obres ja iniciades en el pati anomenat "Cobert del Mas Vell" al control... aquest encreuament ha motivat moltes vegades accidents de circulació per la seva deficiència estructural, poca visibilitat, massa estreta i dificultats de sortida de la Vila.»

«Des de sempre els ciutadans d'Agramunt esperaven la retirada de l'obstacle que representava aquella edificació i suspiraven amb la possibilitat d'un traçat directe amb l'avinguda M. Jolonch i la carretera de Balaguer. En el present, amb la desaparició d'aquella finca obstacle, canvi de propietari, etc., creiem arribada l'hora d'efectuar la rectificació... Creiem que això ha de ser així i es deu aconseguir, si és necessari buscant el concens d'aquells que, en principi, en poden resultar perjudicats.»

Aquest escrit fou entregat a l'Ajuntament pel Sr. Manuel Garrabou Carabasa,

al qual se li demanà la identificació dels signants, la qual cosa a les hores d'ara encara no ha fet.

Amb data de 15 de juliol les seccions locals dels partits polítics i centrals sindicals, Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), Esquerra Republicana, Partit Socialista Unificat de Catalunya, Partit Comunista Obrer, Unió del Centre Democràtic, UGT, CCOO i Unió de Pagesos adreçaren un escrit a l'Ajuntament, en el qual aquestes entitats després de recordar les reunions mantingudes amb representants de l'Ajuntament per parlar del projecte de Normes Urbanístiques i de les manifestacions que en aquestes expressaren com la de «...per no colapsar la indústria de la construcció durant el període d'estudi, exposició i aprovació de les Normes Urbanístiques s'anés donant permisos d'obres a aquelles que per les seves característiques no entranyessin conflictivitat per a les altres...» «...que l'Ajuntament sollicités l'opinió de les forces polítiques locals o es neguessin a autoritzar-les», denunciaven la polèmica construcció a l'ensenyem que, donada la importància de la cruïlla, demanaven «...que la solució urbanística que se li ha de donar ha de ser discutida per la població en general i evitar els fets consumats que resultarien onerosos per al futur d'Agramunt.»

«Per tal motiu urgim el Consistori que prengui les mesures adients per a fer parar les obres...» i que fet públic el projecte de l'obra «...reunides totes les parts interessades s'hi pugui donar una solució satisfactòria als interessos generals de la població».

La contesta de Ca la Vila arribà el dia 26.

En primer lloc assenyala que «...L'Ajuntament de molt temps enrera, conscient de la necessitat de tal pla, havia esmerçat la seva major il·lusió i esforços per aconseguir-ho...» però davant la possibilitat que en un termini «més o menys re-

mot», tot el referent a urbanisme passés a ésser de la competència de la Generalitat «...estimà convenient retirar-lo». En quant a l'edifici motiu de l'escrit «...l'Ajuntament concedí el necessari permís, amb la condició mateixa (l'obra) havia d'acomodar-se a les distàncies fixades per la "Jefatura Provincial de Obras Públicas" i Excm. Diputació Provincial.»

«Amb dates del 30 de novembre de 1977 i 9 de març de 1978 respectivament, estan d'acord ambdós organismes en un xanfrà de 18 metres i en evitar encreuaments completament rectes, del que en tenim exemple en la nostra província.»

A més sabem que militants d'Unió Democràtica de Catalunya i Convergència Democràtica de Catalunya van anar a Ca la Vila a demanar informació respecte a aquest assumpte, on se'ls informà del que feia el cas.

Fins aquí tot el que hem pogut esbrinar, a part del molt que es diu pel carrer però que no hem pogut comprovar i com és natural ens ho guardem.

R.

REDACCIÓ DE SIÓ:

Amb prec de publicació, el més ràpid possible, els adjuntem una fotocòpia de l'escrit que ha estat enviat a l'Ajuntament, relacionat amb l'afer de l'edifici que s'està construint a la cruïlla del Control,

E. R. C.
P. C. O. C.
P. S. U. C.
S. de C. (PSC - PSOE)
U. C. D.
CC. OO.
U. G. T.
U. P.

Corporació Municipal

AGRAMUNT

Les seccions locals dels partits polítics i centrals sindicals sotassignants i en relació al nostre escrit del 12 de Juliol i la seva resposta del dia 26 del mateix mes, creiem oportú reafirmar i puntnalitzar el següent:

1.er La voluntat de ser consultats sobre projectes d'obres que per les seves característiques puguin ésser polèmiques.

2.on L'emplaçament del pati sobre el que s'edifica en la cruïlla del Control entra de ple en el punt anterior.

3.er En el nostre escrit anterior no s'entrà en la legalitat o il·legalitat de les obres que s'estan portant a terme, ja que únicament es demanava a aquest Consistori que no hi donés una solució urbanística sense ser escoltades les opinions de les diferents entitats polítiques i sindicals locals i naturalment, mentre aquesta discussió es produïa fossin parades les obres.

4.art El criteri de la «Jefatura Provincial de Obras Públicas» i la Diputació, sobre el que es basà aquest Consistori per donar el permís d'obres, no ha de coincidir necessàriament amb els interessos generals de la nostra població. Si generalment les decisions d'aquests organismes posen obstacles a la realització de moltes obres, en aquest cas concret els seus criteris permetien un ampli marge per a la decisió a què entre tots es pogués arribar.

5.è Lamentem molt profundament l'actitud d'aquest Consistori en negar-se a establir un diàleg obert sobre una qüestió d'indubtable interès per Agramunt i sobre la que com a entitats representatives de diversos sectors de la població tenim quelcom a dir.

Atentament,

Esquerra Republicana de Catalunya
Partit Comunista Obrer de Catalunya
Partit Socialista Unificat de Catalunya
Socialistes de Catalunya (PSC - PSOE)
Unió del Centre Democràtic
Unió General de Treballadors
Comissions Obreres
Unió de Pagesos

AJUNTAMENT D'AGRAMUNT

La Comissió Municipal Permanent, enterada del contingut de l'escrit de data 9 dels corrents signat pels representants de les seccions locals d'alguns partits polítics i algunes centrals sindicals de la Vila, té a bé contestar el següent:

En primer lloc ha de manifestar, com és ben públic i notori, que mai no s'ha oposat a establir un diàleg obert i sincer amb qualsevol organisme o representació ciutadana i creiem que en més d'una ocasió s'ha donat proves ben paleses i ha quedat suficientment demostrada aquesta bona intenció i decidida voluntat de consulta i assessorament, en totes aquelles coses que puguin afectar el benestar col·lectiu o ésser considerades d'indubtable interès per la població en general.

Mai l'Ajuntament ha pretès atribuir-se l'exclusivitat dels èxits o fracassos que hagin pogut derivar-se de la seva gestió com a tal, portada a terme amb la més bona voluntat, ja que sempre ha considerat que el resultat dels mateixos recauen forçosament i exclusivament sobre tot el veïnat. En els moments de dubte i abans de donar una solució definitiva a qualsevol problema plantejat ha procurat estudiar-lo amb la deguda atenció, recabant els informes i assessorant que s'han estimat necessaris.

En quant a l'obra que s'està construint en l'encreuament de les carreteres i que motiva l'escrit a què es fa menció, no es creu que reuneixi característiques especials, tota vegada que seguint la pauta anteriorment marcada pels assessoraments pertinents i el considerable espai que quedarà en aquell lloc una vegada practicat el corresponent desenruament, s'estima que quedarà visibilitat i carretera més que suficients per a no considerar tal construcció com una qüestió conflictiva. A l'ensem, la Corporació no pot donar cap solució urbanística en indrets afectats pel trànsit de carreteres puix ha de cenyir-se al regulat per la llei sobre les mateixes.

Novament l'Ajuntament es ratifica en el seu ferm desig d'entaular el diàleg obert i constructiu en tot moment i en totes aquelles qüestions que puguin considerar-se d'importància per l'engrandiment i millorament de la nostra Vila a la qual cosa tots tenim l'obligació de col·laborar sense regateig.

EL BATLLE

PENSEM-HI

Dintre uns dies celebrarem la festa de l'Onze de Setembre, la Diada del Nacionalisme Català. Durant les dues celebracions anteriors s'explicà aquest troç de la nostra història que durant tants anys ens havien amagat, o el que és pitjor, tergiversat i no creiem necessari insistir sobre aquesta vessant de la Festa. El que sí ens sembla escaient és agafar aquesta Diada per a fer una necessària i oportuna reflexió sobre els esdeveniments polítics més importants que ha viscut Catalunya en aquests darrers dotze mesos i de la nostra actitud personal i col·lectiva vers aquest període històric tan important i del que tots, vulguem o no, en som protagonistes.

El reconeixement de la nostra primera institució nacional, la Generalitat, amb el retorn del seu President, la formació del seu primer govern, l'inici de transferències de poders Estat-Generalitat, i el recent decret sobre el català a les escoles, són tal vegada els fets més significatius en quant a la política nacional catalana. Del projecte de Constitució, fet a destacar en la política estatal, en cal remarcar juntament amb els avenços en relació amb anteriors Constitucions com pot ésser el reconeixement de les nacionalitats de l'Estat espanyol, els greus inconvenients que per al futur d'aquestes representen la negació de l'autodeterminació i federació així com també les llacunes en afers tant importants com són les llistes de competències, llengua i d'altres.

Capítol a part es mereixen els successius retards a les eleccions municipals. Aquesta actitud de l'actual govern ha portat el país a una dicotomia. Si per una part les eleccions del 15 de juny legitimaren els poders legislatius i executius més alts de l'Estat, el poder municipal, el que més directament viu el ciutadà, resta encara en mans de la gent de l'antic règim.

Si aquests són a grans trets els fets polítics més característics dels darrers mesos, ara hauríem d'assenyalar l'actitud que ha adoptat la població en general, almenys en les nostres contrades.

Sempre hem mantingut que un dels pitjors mals que ens ha deixat el franquisme és la manca d'interès per la cosa pública. En una democràcia aquest interès per a la

política ha d'estar present en tots i cada un dels ciutadans, perquè no oblidem allò que no voler fer política, fugir de la política, és fer política, i generalment fer-la a favor del contrari. A la defensa dels interessos nacionals, ideològics o de classe tots tenim el deure de col·laborar-hi. Una col·laboració a mesura de les nostres forces, aptituds o possibilitats. Una col·laboració que creiem que no ha d'ésser arrauxada sinó ferma, constant, assenyada i conscient.

La politització del país, politització en el sentit més ampli de la paraula, és una tasca que s'ha d'anar realitzant i que és indubtable que no es farà en un curt període de temps, ja que és palès que una gran part de les capes populars més sensibilitzades encara no s'ha integrat en cap de les moltes organitzacions que el nostre país compta per a la defensa de la democràcia. Una democràcia que no és encara ben apuntalada i que necessita de l'aportació de tots. Com també la necessita la nostra Catalunya per a la que hem d'anar conquerint pas a pas i sense retrocessos tots els espais de llibertat que puguem i que no ens seran retornats sense una forta presió popular.

Creiem que al marge de l'assistència als actes que es puguin organitzar per a la Diada de l'Onze de Setembre, s'imposa una presa de consciència davant el moment polític actual de Catalunya i actuar en conseqüència. La senyera al balcó està molt bé, però aquest acte isolat és molt poc eficaç si no va acompanyat de molts altres, tal vegada petits però constants i eficaços. És tant el que hem de recuperar per Catalunya, és tant el que podem fer i a vegades costa tan poc!

B.

CRIDA ALS PARES DEL CATALÀ A L'ESCOLA

Davant la pròxima aparició del Reial Decret Llei per mitjà del qual es regula la incorporació de la llengua catalana en el sistema d'ensenyament a Catalunya, fem una crida a tots els pares de família per tal que estiguin a l'aguait en relació a l'ensenyança dels seus fills de cara al pròxim curs.

—Cal que els nostres infants tinguin les tres hores setmanals de català que la llei contempla (això pels d'EGB, BUP i FP).

—Cal que els professors que ensenyin el català tinguin la titulació pertinent, tal com estableix la llei.

—A més, cal demanar als col·legis que ensenyin el màxim de programes en la nostra llengua tal com permet la llei.

Cal que ens comencem a plantejar totes aquestes qüestions de cara al curs 1.978-79 que ja tenim al davant; si esperem massa, si esperem que comenci com els altres anys, haurérem perdut un curs. Potser val la pena que tots els pares ens preocupem de saber quin lloc ocuparà el català en l'ensenyament dels nostres fills.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA
Agost de 1978

Llengua i Literatura

«Filla gran de la llengua del Laci, que bategava en l'Acte de Dedicació de la Seu d'Urgell i es presentava adornada amb les joies d'una llengua literària a Les Homilies d'Organyà i esdevenia rica i plena amb els nostres escriptors medievals, era proclamada regina entre els verbs de la Romànica.»

Josep Espar i Tressens

De la disgregació del llatí, a casa nostra, mitjançant els contactes amb altres cultures —bàrbars, àrabs i autòctons— sabem que en neix la llengua catalana.

Els Usatges i El Consolat del Mar, són codis que preparen el primer document literari en llengua vernacle: Les Homilies d'Organyà. En endavant, escriptors nascuts en totes les terres dels Països Catalans contribuiran a consolidar i conglomera una vella i peculiar cultura, escrita, precisament, en català.

La nostra llengua fou parlada per sants, savis, poetes, prossadors, el poble i els reis. S'hi legislaren afers polítics d'importància cabdal i ressonava als palaus i cancelleries dels reis d'Aragó, de Mallorca, de Sicília, de Nàpols... Les tropes almogàvers la portaven als confins del món aleshores conegut.

De la seva importància ens en donen fe, als períodes literaris Medieval i Humanista —el darrer considerat com l'època d'or de les lletres catalanes— noms com: Lluïl, Muntaner, Jaume i Pere March, Ausias March, Bernat Metge, Joanot Martorell, Joan Roís de Corella, Eiximenis, Turmeda, etc. A l'època Decadent: Pere Serafi, Francesc Vicenç Garcia (rector de Vallfogona), Fontanella, etc. De la Renaixença: Aribau, Verdaguier, Guimerà, Víctor Balaguer, Narcís Oller, etc. Del Modernisme: Maragall, Rusiñol, Marla Antònia Salvà, Víctor Català... Del Noucentisme, Modernisme i Contemporani: Eugeni d'Ors, Josep Carner, Gaziol, Carles Riba, Segarra, Folch i Torres, Pla, Sebastià Pons, i tants d'altres. Cap als nostres dies, Salvat Papasseit, Màrius Torres, Foix, Espriu, Bartra, Vilallonga, Brossa, Pedrolo, Viladot, Fusté, Folch i Camarasa, etc., etc., ens han assegurat i continuaran assegurant-nos una esplèndida collita literària arreu dels Països Catalans.

Avui, el català és parlat per més de vuit milions de persones, en les seves varietats dialectals, com és normal i lògic en totes les llengües vives del món.

Aquestes varietats les trobem a les franges, que a Catalunya en diem català oriental i català occidental; el valencià al País Valencià i el mallorquí o baleàric a les Illes Balears. El català occidental i el valencià són molt semblants perquè Jaume I en emprendre la conquesta del País Valencià, se n'emportava molts soldats i donzelles de les comarques lleidatanes.

Establerta per la ciència lingüística aquesta diferenciació, avalada pels filòlegs romànics de més renom, així com també per la Reial Acadèmia de la Llengua, el voler tergiversar les filiacions de les variants dialectals catalanes, per part de qui és més o menys aficionat a la lingüística, sense cap mena de títol filològic, només es logra el que s'esdevé sempre que una persona es vol posar en una cosa en la qual no hi entén prou: fer el més trist ridícul.

No ens poden estranyar massa aquestes actituds, sortosament d'unès determinades minories, perquè, després de quasi quaranta anys d'obscurantisme i prohibicions en tocant a l'ús i conreu de la llengua catalana, l'estrany és que no n'hi hagin més.

És per això que necessitem, com el pa que ens mengem, l'esperada oficialitat del Reial Decret-llei sobre l'ensenyament del i en català, en el qual s'hi apariona i respecta especialment, també, la llengua catalana. En ell, crec que hi cifrem tota la nostra esperança que aquestes menes d'analfabetisme en la pròpia llengua desapareguin mitjançant una encertada i oficiosa política d'ensenyament i clarificació de les matèries més primàries i essencials sense les quals tota llengua es veuria forçada a l'ostracisme i al desconeixement més absolut, no ja entre els seus parlars dialectals, sinó que aviat es veuria reforçada la incultura lingüística en els comarcals (com temim notícia que s'intenta fer a la Catalunya-Nord, per part de l'Administració central).

Repetim, que se'ns fa imprescindible l'oficialitat del dit decret —que esperem que es faci extensible a tots els Països Catalans, incloent-n'hi un d'adequat per a la Catalunya-Nord, per part de l'Administració francesa— perquè només aplicant la pràctica del seu contingut a l'idioma català, la nostra llengua tornarà a ser rica i plena.

PERE MORA I GIRIBET

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

MES DE JULIOL

NAIXEMENTS

Xavier Querol i Sans	dia 30 Juny
David Jovell i Cárceles	- 19 Juliol
Jordi Gomez i Garcia	- 22 "
Jordi Colom i Mateu	- 31 "

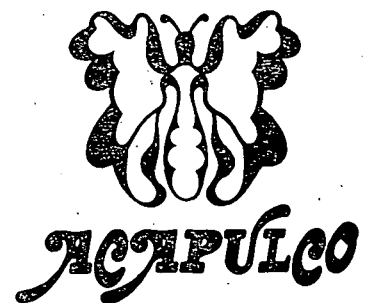
MATRIMONIS:

Ramon Benach Sangrà i Rosa M. ^a Quart Sebastià	dia 8 "
Francesc Boladeres Solé i Trinitat Carrión Arredondo	> 23 "
Ramon Ribalta Baltondrà i M. ^a Teresa Antón Torregrosa	> 30 "
Modesto Lopez Martinez i M. ^a Carme Ribalta Baltondrà	30 "

DEFUNCIONS:

Angela Trepal Guasch	81 anys	dia 1
Luisa Galán Lladós	47 "	- 1
Montserrat Tarragona Vidal	66 "	- 9
Jaume Omedes Fontanet	84 "	- 15
Pau Pintó Cercós	70 "	- 23
Joaquim Comelles Soldevila	60 "	- 25
Ramon Mora Solsona	74 "	- 30

El dia 15 va morir la senyora Teresa Aldomà i Tarruella, esposa del nostre company col·laborador Deudat Pont. A ell i a tota la família, els acompanyem en el sentiment per tan irreparable pèrdua

**BAR-RESTAURANT
DISCOTECA**

AVDA. DE LERIDA Nº 11 **Monzón (HUESCA)**
TEL 40 01 85

Empresa RAMON INGLÉS (Crich)

li ofereix els servels de
**RESTAURANT · CAFETERIA
SALA DE FESTES - RESIDENCIA
BARRA AMERICANA**
atessa per belles Senyoretas

PER UNA ESCOLA CATALANA

El passat 23 de juny va ésser aprovat pel Consell de Ministres del Govern de l'Estat espanyol un Decret-llei que regula la incorporació de la llengua catalana en l'ensenyança a Catalunya. Vull incidir en aquest punt que crec de vital importància per l'escola de casa nostra i fer algunes consideracions sobre l'articulat del decret reproduït en la premsa diària (AVUI, 23 de juny).

L'article 2on. del decret ens diu que: «En tots els centres docents d'educació pre-escolar, general bàsica, formació professional i batxillerat a Catalunya l'ensenyament de la llengua catalana s'incorporarà obligatòriament als plans d'estudi». L'article veiem doncs que és taxatiu, no presenta cap dubte, l'any vinent o millor dit el proper curs hi haurà en tots els centres ensenyament de la llengua catalana.

L'article 3er. ens destaca que: «Amb la finalitat de facilitar que l'ensenyament, en els nivells educatius de pre-escolar i d'Educació General Bàsica es basi en la llengua materna dels alumnes, la castellana o la catalana, quan es disposi dels mitjans necessaris per a fer-ho, el Ministeri d'Educació i Ciència i la Generalitat provisional de Catalunya programaran, conjuntament les mesures oportunes». I en l'apartat segon ens diu: «Als efectes que es disposa en l'apartat anterior, als centres docents estatals i no estatals es podran desenvolupar programes en llengua catalana o castellana en atenció a les característiques socio-lingüístiques de la població escolar, a partir del curs 1978-1979». Aquest article ens possibilita per poder ensenyar els programes de les diferents matèries escolars en català. Ara bé, no inclou l'obligatorietat, que si a Agramunt, Artesa o Ponts les característiques socio-lingüístiques són bàsicament catalanes, l'ensenyament sigui fet en català. Sembla ser, segons ens informa la Premsa, que hi ha hagut una posterior rectificació del decret que ens aclareix una mica l'ambigüitat del redactat. Així doncs: «Amb les modificacions introduïdes es manté l'obligatorietat per a l'ensenyament del català a tots els alumnes que resideixin d'una manera permanent a Catalunya, es reserva als pares l'elecció de la llengua en què hauran de ser educats els fills i s'estableix l'obligatorietat d'aprendre l'altra llengua. Dit d'una altra manera, l'alumne que rebí les classes en català haurà de cursar castellà com a segona llengua i l'infant que rebí les classes en castellà haurà d'aprendre el català com a segona llengua» (AVUI, 6 de juliol). El dubte de quins nens haurien de rebre l'ensenyament en català i quins no, queda esvanit. Seran els pares, com hem subratllat, els qui ho decidiran. La labor dels pares en aquest aspecte és d'una gran responsabilitat puix ells són els únics que poden dir si volen o no que l'ensenyament del seu fill sigui en català o en castellà, ja que ni els mestres, ni la Generalitat, ni el MEC poden imposar als infants que resideixin a Catalunya, siguin de llengua materna catalana o siguin castellana, unes matèries i uns llibres en català o en castellà respectivament si els seus responsables directes o tutors, és a dir els pares, no ho volen.

Voldria fer un crit d'atenció des d'aquesta revista als pares i educadors perquè entre tots el curs vinent puguem tenir als nostres centres docents un ensenyament en català. Això crec, com dèiem abans, que és de capital importància per a tots els nivells de l'ensenyament, malgrat les possibles però petites dificultats d'aquells que estan acostumats a estudiar en castellà,

dificultats que no es donen en aquells nens que estan en els primers nivells d'escolaritat i tenen com a llengua materna el català. Voldria ser taxatiu doncs, en dir-los-hi a tots aquells pares que volen fermament i decididament la catalanització de l'escola s'acullin als drets que els confereix aquest decret-llei, perquè si no correm el risc que ara que podem no ho vulguem.

Algú podria pensar que això menysprearà la llengua castellana a l'escola. I no es cert perquè l'article 1er. de l'esmentat decret que no he citat abans ens diu que: «La llengua oficial de l'Estat Espanyol s'ensenyarà, conforme els plans d'estudi, en tots els centres docents de Catalunya, per tal que tots els alumnes n'adquireixin el domini oral i escrit de manera adequada a la seva edat», la qual cosa garantirà, juntament amb tot l'articulat del decret, els objectius fonamentals d'aquest que són el coneixement i el domini escrit i oral de les dues llengües, el castellà i el català, al final de l'etapa d'escolarització obligatòria.

Els problemes que es presenten per l'aplicació d'aquest decret en el curs 1978-79 són molts. El primer potser serà de tipus organitzatiu, degut a la manca material de temps per posar en pràctica a totes les escoles catalanes tot allò que l'articulat permet. Voldria recordar que quan escric aquestes ratlles (17 de juliol) encara no tenim o encara no ha vist la llum aquest decret-llei amb les modificacions abans esmentades d'una manera oficial, puix encara no ha estat publicat en el BOE. És d'esperar però, segons els darrers rumors que es farà aviat. Uns altres problemes derivats de l'anterior podria ser la manca de llibres en català, els quals si n'hi han seran traduccions literals del castellà, i això crec que no és correcte perquè catalanitzar l'ensenyament vol dir, a més a més que el llibre estigui escrit en català, que els continguts d'aquest estiguin adaptats a les característiques i peculiaritats de Catalunya. Un altre dels problemes que ens podem trobar serà que alguns mestres són de parla castellana i alguns que encara no estan del tot integrats en la realitat catalana. Aquí ens caldrà un reciclatge d'aquests mestres per adequar-se a l'escola catalana que volem aconseguir.

Malgrat les dificultats que poden sorgir no ens hem de desanimar, hem de lluitar per arribar a aconseguir entre tots aquesta escola que ens fa falta a Catalunya.

MIQUEL AGUILA I BARRIL

Una llarga...
i dolça tradició

Xocolata Viladés

AVENÇ. — No ens referim a cap millorament de tipus tècnic o social, sinó que simplement al que hem pogut constatar porta, de més de 10 minuts, el rellotge que els de Ca la Vila tenen instal·lat al campanar. Segurament que dita màquina, alenada també pels alres de democràcia que s'estan respirant, s'ha volgut prendre l'iniciativa de donar-nos a conèixer la seva versió particular dels horaris i això, en aquest cas, no està bé. Sabem de part certa que encara hi ha a la nostra Vila alguns veïns que mantenen els seus rellotges particulars a l'hora solar i per això ens imaginem que quan deuen tocar les onze (per exemple), més de quatre es fan el següent raonament: «Mira, les onze que son les deu, que son les nou, que son tres quarts (de nou, s'entén)». Valdria la pena que es simplifiqués el viure d'aquesta bona gent i que l'encarregat del rellotge (algú hi deu haver), es preocupés de mantenir-lo a l'hora nacional.

AIGUA. — Agramunt és un poble de granges, això salta a la vista. Ara bé, el que ja no es veu tant és que, segons ens han informat de bona mà, de la gran quantitat de granges i grangetes que hi ha tant als voltants com al casc urbà de la nostra Vila, no més de mitja dotzena tenen la deguda autorització sanitària per a existir. El mateix informador ens ha dit que, en una visita recent que ha fet al nostre poble la Inspectora Provincial de Farmàcia, s'ha detectat una elevada contaminació de l'aigua potable, així com també de la que alimenta les piscines tant públiques com privades existents a la nostra Vila. Com a correctiu d'aquesta deficiència es veu que no queda altra solució que el cloro i d'aquí vé el regust de lleixiu que notem a l'aigua de l'aixeta. Pel que es veu, la situació té una certa i greu importància i si bé no pretenem que es determini el tancament de totes aquelles granges que no estiguin degudament autoritzades, potser sí valdria la pena que l'Ajuntament, a l'únic fi millorar l'estatge comú, exigís a tots els centres productors d'avi-ran, porcs, conills i sobre tot detritus, autoritzats o no, la instal·lació d'unes adients conduccions de desguaç que assegurés l'evacuació residual sense contaminar l'aigua que tots plegats hem de beure.

CATALA A L'ESCOLA. — Si no recordem malament, el passat 23 de juny el Consell de Ministres acordà l'obligatorietat d'implantar l'ensenyament del català a casa nostra, fins al nivell dels estudiants de COU. Dit acord, com tots els que pren el Consell, entrarà en vigència a partir de la data de la seva publicació al BOE. Des del 23 de juny fins avui, 5 d'agost, han passat moltes coses, inclús ha plogut, però de publicar-se dit acord, per ara res de res. Ens esgarrifa una mica el que passarà al moment d'entrar en el proper curs escolar 1978-79. No crec que sigui exagerat pensar que el desorientament, tant del professorat com de les editorials de llibres de text i material didacte, deu ésser de campeonat, puix que abans de prendre cap determinació, és lògic esperin les normes d'aplicació de l'esmentat acord del Consell, com així es produeix en totes les disposicions que el Govern adopta, i, entre tant, estem a un mes escàs del començament de curs. Per altra part, ens estranya la passibilitat amb que s'ho agafa el Magisteri de casa nostra. Solament hem constatat en algun periòdic unes tímides manifestacions al respecte, però d'adoptar una postura enèrgica i seriosa, fins ara «nanay». Potser esperen per a protestar que es reemprenguin els treballs docents per a justificar una altra vaga i, mentre tant, els alumnes i pares vagin tenint paciència.

C.

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSEP MARTORELL

Moltes vegades se sent que una mare comenta: «El meu fill té tres anys i no el puc fer creure...»

Contínuament hi ha un enfrontament entre el nen tossut que no vol cedir i l'adult que exigeix obediència. Però normalment on hi ha problema típic de nen desobedient, hi ha també problema dels pares del nen desobedient.

Una de les primeres paraules que apren a dir el nen, en el seu contacte amb els adults és: «No». Diu «no» a quasi totes les coses que li pregunten. Inclús en oferir-li alguna cosa, encara que l'agafi, també diu «no».

En observar un nen educat lliurement es poden veure perfides en els que sembla que troba gust estant net, i períodes en els que es complau negant-se a estar-ho. Si es deixa al nen en llibertat de negar-se, aquesta alternativa evolucionarà en verdadera autonomia.

Cal que la mare, quan es trobi en un enfrontament amb el seu fill, procuri deixar passar el temporal sense donar-li massa importància. El nen s'ha de sentir estimat, no rebutjat.

Evidentment hi ha d'haver autoritat a casa, és a dir, que el pare s'interessi pels estudis del fill i per les seves activitats extraescolars de manera que si el nen es porta malament, sàpigi que el seu pare estarà descontent, però al mateix temps el pare ha d'estar content de veure'l sa i alegre.

Freqüentment els pares entenen d'una altra manera l'autoritat. La mare li va sempre al darrera cridant: «No t'arrosseguis per terra», «no et posis res a la boca», etc., i el nen tirant des de molt petit, s'encoleritza contínuament. Més endavant, estant a la taula, li repetiran mil vegades: «menja bé», «Agafa millor la forquilla», etc. El nen acaba per tornar-se grosser i s'oposa a tot, a no ser que una falsa docilitat paralitzi tota iniciativa fins que aquesta amagada oposició explota un dia.

No hi ha una recepta d'autoritat. L'autoritat és un problema intern dels pares.

És propi dels pares ansiosos, amb dificultats pròpies, l'exigir massa al seu fill.

Si un matrimoni és feliç, les reaccions seran generalment justes i sabran fer-se respectar de la mateixa manera que respectaran al fill, perquè el nen sent en gran intensitat el que hi pugui haver d'artificial en l'actitud dels pares.

A una determinada edat l'obediència implica consciència en el treball. Però aquests gust a la disciplina forma part de l'educació de la primera infància. L'important en aquella època era deixar-lo ser creatiu (possibilitats de joc, contactes socials, fer experiències...).

Si s'educa al nen massa aïllat, evitant el contacte amb els altres nens, serà molt difícil que estimi la vida. Per tant el nen reacciona en la seva conducta d'acord amb l'actitud dels qui l'envolten.

L'absència prolongada de la mare que treballa i sobre tot el desacord entre els pares influeixen en gran manera en la conducta del nen ja que copia en la seva conducta social, l'harmonia o el desacord que existeix entre els seus pares.

No es pot educar els fills sense crisis o arrebatos de còlera. En cada etapa de la seva evolució hi ha moments difícils, però no s'ha de dramatitzar massa perquè és convenient no mostrar-se com a víctima de la conducta del nen i educar-lo procurant no fer-li veure que fa patir als pares, sinó sensibilitzar-lo a l'observació que treballa per a ell o contra ell i no pels seus pares. Moltes dificultats escolars es resoldrien per sí soles si de les sancions escolars no en vulguessin fer els pares una qüestió personal.

Cal començar a educar el nen des de la primera infància amb el suficient marge de llibertat perquè es pugui sentir satisfet.

Davant d'un nen desobedient, s'haurien de preguntar els pares si és que no exigeixen massa. La desobediència contínua és un toc d'alarma que avisa d'unes altres dificultats més profundes. El nen desobedient no és feliç i solament està demanant que l'ajudin, que el comprenguin i que l'estimïn.

COMENTARIS DEL MES

Futbol

ASSEMBLEA SOCIS C. F. AGRAMUNT

El passat dia 3 d'agost, tingué lloc al Cinema Avinguda B., una reunió de socis del C. F. Agramunt. L'assistència fou molt nombrosa, 95 sobre un total de 260 socis.

L'ordre del dia constava dels següents apartats:

- 1.º Extracte de comptes de la temporada 1977-78.
- 2.º Pressupost temporada 1978-79.
- 3.º Jugadors fitxats nous.
- 4.º Quotes.
- 5.º Preguntes i Precs.

EXTRACTE DE COMPTES 1977-78

S'inicia la reunió amb unes paraules de salutació, en nom de tota la Junta, del President, senyor Gabriel Ortiz.

Seguidament s'informa de l'estat de comptes de l'any passat. En quant a les entrades tenim 1.648.652 Ptes., s'inclou ací 200.000 Ptes. de la rifa de Nadal, o sia que la xifra real fóra de 1.448.652 Ptes.

Amb referència a les sortides tenim 1.732.766 Ptes., lo que dona un dèficit

de 84.144 Ptes., i el motiu no és res més que la instal·lació d'aigua calenta i 2 faroles més i com que és cosa que correspon a l'Ajuntament, aleshores el dèficit és de 20.000 Ptes., ja que el mateix es farà càrrec d'aquestes pessetes.

PRESSUPOST TEMPORADA 1978-79

El pressupost aprovat per la temporada vinent és de 2.000.000 Ptes., aproximadament.

JUGADORS NOUS

Quatre són els jugadors que fins ara s'han incorporat a la plantilla, que són: Cluet, porter (Butsenit); Boya, central; Vilaseca, interior, i Puigpinós, mig camp; els tres del Guissona.

Causen baixa de l'equip: Torra, Suàrez i Serés, els dos primers fitxen pel Butsenit.

QUOTES VINENT TEMPORADA

Hi haurà dos classes de quotes:

Una de 3.000 Ptes., on el soci tindrà entrada a juvenils i grans a la vegada i un altre de 4.000 Ptes., on el soci casat tindrà l'aventatge que li entri tota la família, exceptuant els majors de 15 anys.

PREGUNTES I PRECS

En aquest apartat el més important fou

l'assumpte sobre seients i la construcció d'una tribuna coberta per assegurar al temps de pluja una entrada més o menys regular. Aquest tema forem llargament debatuts i es quedà que en quant a seients es mirarà un pressupost acceptable i la persona que ho vulgui pagarà una quantitat a part.

Amb referència a la tribuna coberta, de moment es buscarà una solució provisional, perquè la gent no es mulli, ja que com tots sabeu l'Ajuntament té en projecte la construcció d'un Poli-Sportiu dins el recinte.

PLANTILLA I QUADRE TÈCNIC

La plantilla per la vinent temporada l'integren de moment 19 jugadors, a saber: Paris, Cluet, Marsà, Solé, Bonet, Garrido, Herminio, Pampalona, Cazalla, Pascual, Soldevila, Castella, Solé Puig, Fitó, Vilaseca, Boya, Puigpinós, Caballer i Pintó.

El quadre tècnic serà: Preparador Físic, senyor Guitart, i Direcció Tècnica, seyor Ramon Areny i Francesc Vilanou. El masatgiste el senyor Joan Bertran.

Responsable equip juvenil: senyor Magí Galcerán.

JAUME CUÑAT I MATA

ROS ROCA S.A.

LA INDÚSTRIA
DEL REMOLC

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

L. COMENGE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPERATS - MOQUETES - CORTINATGES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Telèfon 39 07 18

El Municipi

L'Ajuntament Ple i la Comissió Municipal Permanent, en sessions celebrades durant el passat mes de Juliol, adoptaren els següents acords:

RETOLACIÓ CARRERS.

S'acorda retolar en català els carrers que no en tinguin i dels que la tinguin defectuosa previ detingut estudi.

CESSIÓ VIALS.

Acceptar la cessió de terrenys oferta per la Sra. Carme Trepat Pla amb destinació a vies públiques a la finca denominada Moli Vell, facultant el Sr. Alcalde per a que subscrigui els documents públics i privats que siguin necessaris i convenients a tal fi.

LLICÈNCIES D'OBRES.

Al Sr. Manuel Sera per a cobrir terrassa part de darrera casa carrer Mercè.

Al Sr. Antòni Camats Roqué, reparació teulada i escala casa carrer St. Joan.

Al Sr. Josep Pedrós Pampalona, arrebossar magatzem al carrer Sabateria.

Al Sr. Innocenci Villegas Gil, petites obres interior, a la casa Raval de Puigverd.

Al Sr. Ricard Vicens Borges, construcció d'una vivenda de Renda Limitada Grup 1er, a la partida Sta Esperança.

A la Sra. Josepa Lombardo Molina, construcció d'un balcó a la casa Pça de l'Olm.

Al Sr. Salvador Altisent Ribalta, canviar portes garatge a l'Avda. A. Ros.

Al Sr. Ramon Pons Brescó, construcció d'un cobert a la partida Salats.

Al Sr. Bartomeu Font Millà, canvi vigues sostre, casa Raval de Puigverd.

Al Sr. Joan Paris Cortés, pintat façana casa Pça. del Pou.

Al Sr. Salvador Noguera Pla, construcció d'una vivenda de Renda Limitada, Grup 1er., a la urbanització Verge dels Socors.

PRESES D'AIGUA.

A la Comunitat Propietaris edificació Pça. del Pou 22, un dret connexió a la xarxa general.

Al Sr. Lluís Piulats Solé, un dret de junció per a l'edifici al Raval de St. Francesc.

Al Sr. Josep Pijuan Ortiz, un dret connexió per al pis 6è, 4.ª, de l'edifici La Torre II.

Al Sr. Ramon Llobet Esteve, un dret de junció per al corral als Extramurs Castell.

GESTORIA VILÀ.

Aprovació extracte comptes gestoria Vilà de Lleida, corresponents al segon trimestre.

COMPTES DE CABALS.

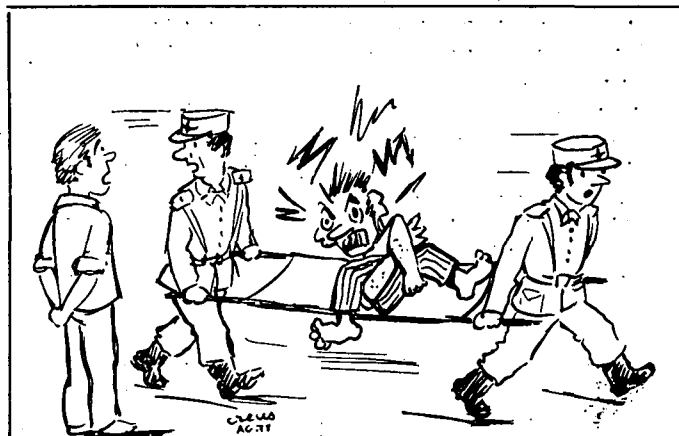
Aprovar els Comptes de Cabals donats per Depositaria, corresponents al primer i segon trimestre any actual.

ACTIVITATS MOLESTOSES.

Aprovar expedient incoat per Vicens-Bonet S. A. per a la instal·lació d'un dipòsit de gas propà a la partida Sta. Esperança.

COMPTES I FACTURES.

Se n'aproven diverses per un import de 433.867 Pts.

—¿QUE LI HA PASSAT?

—S'HA VOLGUT FER ELL MATEIX LA LIQUIDACIÓ DE L'IMPOST SOBRE LA RENDA.

Pregueu a Déu per l'ànima de

RAMON MORA SOLSONA

que morí cristianament el dia 30 de Juliol, als 74 anys d'edat, confortat amb els Sagraments.

A. C. S.

Els seus apenats: esposa, Rosa Vicens Miralles, filla, Inés; fill polític, Marcelino Pampalona; néts, Rosa Mari, M.ª Cristina, Ramon i Salvador; germana Teresa; cunyats, nebots, cosins i altres familiars, us demanen una oració, al temps que agraeixen a tothom, i als músics en especial, les mostres de condol rebudes.

Agramunt, agost de 1978

La Constitució (II)

(El paper de les forces hegemòniques
i l'alternativa democràtica)

En l'article del mes passat, hom afirmava que els actuals representants del poble al parlament s'havien decidit per una Constitució oberta, no partidista, capaç per una convivència pacífica i enriquidora.

Voldria remarcar però, que la possibilitat d'un autèntic diàleg social mai no pot esdevenir casualment ni esporàdica. Hom diria que, quan aquesta realitat es dona en una determinada societat, al darrera, hi ha d'haver hagut un lent procés de millorament econòmic, social, polític i cultural que, amb més o menys intensitat haurà d'haver assolit una bona majoria de gent.

Seguint, doncs, el nus d'aquesta reflexió, cal recordar que la trajectòria històrica de l'Estat Espanyol durant l'etapa contemporània —per no anar més lluny—, no ha estat, al meu modest parer, massa positiva per endegar uns esquemes de desenvolupament d'acord amb les pautes que, al seu dia, varen anar fent seves la quasi majoria dels països europeus.

Hom creu que els processos històrics són complexos, la qual cosa fa difícil l'intentar raonaments amb una mínima coherència sense analitzar, un a un i quasi minuciosament, els factors interns i externs que s'han donat al llarg de la trajectòria històrica espanyola per poder explicar i entendre les pautes seguides pel poble a l'ensens de les diferents constitucions. Amb tot però, penso que és vàlida l'affirmació segons la qual l'actitud raquífica i aclaparadora d'una minoria social hegemònica i benestant ha esdevingut un fre continuat per un autèntic desenvolupament social i vertaderament democràtic del nostre país. Aquesta minoria hegemònica al restar pràcticament desorganitzada fins l'any 1876 —a nivell de força política tal com l'entendríem avui—, s'amparà sovint en el prestigi i la mateixa temeritat d'algunes individualitats militars i, així, a través dels famosos «pronunciamientos» del segle XIX, anà mantenint el seu poder amb la complaença de la corona. A partir del 1876, les mateixes classes hegemòniques varen saber crear un esquema polític bipartidista amb una bona imatge democràtica —amb sufragi universal i tot, però també amb la famosa estructura caciquista— capaç d'anar marginant «legalment» qualsevol força política que intentés alterar el seu status fins al punt de recolçar de nou la tradicional força militar (1923-1930) davant qualsevol perill seriós de subsistència oligàrquica. Serà l'any 1931 quan, en un moment de crisi de l'hegemonia política tradicional, les formacions més populars i també més democràtiques, arriben a aconseguir un total protagonisme polític. Malgrat tot, i deixant de banda una munió de circumstàncies que caldria esmenar per poder comprendre el moment històric amb més amplitud, de vell nou, les classes socials que des de sempre havien gaudit del poder, posen en marxa ràpidament uns mecanismes de recanvi els quals xoquen frontalment amb la realitat constitucional republicana: com sabem, el diàleg, s'ha dit, fou impossible i s'escollí l'alternativa armada.

Mig segle després d'aquell desgraciat esdeveniment i de les seves conseqüències, les forces polítiques guanyadores en les passades eleccions, i amb elles la majoria del poble, es disposen a regular novament la convivència ciutadana i rural segons les normes de l'anomenat sistema democràtic; un sistema polític que, a part d'ésser creat i emprat pels grecs uns quants segles abans de la nostra era, ha esdevingut a la vegada el model polític escollit i materialitzat per tots els països avançats d'occident.

Amb tot però, cal esmentar que un sistema democràtic ben entès solament crec que pot ésser viable en aquelles comunitats on la distribució de la renda garanteixi un cert poder adquisitiu a tothom; on els beneficis i els serveis de la seguretat social i el règim de les pensions esdevingui generalitzat; on existeixin, com a salari social indirecte, un bon nombre de serveis socials, públics i si es possible gratuïts, amb la finalitat de regular, en part, les deficiències adquisitives del sistema capitalista; on sigui una realitat un transparent sistema fiscal basat en els impostos directes on tothom pugui gaudir d'un determinat nivell cultural que possibiliti la capacitat de raonament i de crítica de l'individu per poder així defensar-se dels instruments psicològics de demagògia i de manipulació que ens envolta; on hi hagi una elemental disposició de tots els membres del cos social per la tasca pública, la participació comunitària i un cert entusiasme pel desenvolupament col·lectiu, etc., etc.

Hom creu sincerament amb les possibilitats democràtiques de convivència entre els homes i les dones de tots els pobles de l'Estat Espanyol en aquest moment històric i encara més en el futur; també però, hom no pot deixar de pensar seriosament en les grans deficiències que hem heretat de la trajectòria històrica i constitucional esmentades. Tenim dret a pensar en un futur optimista però no ens és lícit confiar amb la força de la inèrcia. Altrament penso que, si volem ésser realistes i pragmàtics (penso que pot ser vàlida la semàntica d'aquest mot en aquesta circumstància), cal disposar-nos decididament per una alternativa de treball aprofitat i responsable per poder millorar així la situació econòmica actual i exigir una merescuda distribució de la riquesa creada; també per una conscient participació política per poder contrarestar qualsevol maniobra hegemònica i per tant totalitària i antidemocràtica; per una educació seriosa, pluralista, objectiva, crítica, generalitzada i responsable dels infants, adolescents i majors; per una actitud constructiva, honrada i crítica de les tasques col·lectives, ciutadanes i comunitàries.

Crec que solament d'aquesta manera i, repeteixo, no per casualitat, podrem arrelar una alternativa democràtica enfront les deficiències històriques i, així, materialitzar amb realitats profitoses i irreversibles les paraules acurades de la Constitució de 1978.

JOAN NOVELL